

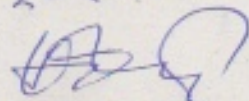
KRITIKA

| KORTÁRS TÁNC (/KORTARS-TANC)TÖRÖK ÁKOS: ÉLET-HALÁL HARCOK –
SZÍNPADON ÉS SZÍNPAD MÖGÖTTPATAKY KLÁRI TÁRSULAT: *KIS ESTI VAKSÁG*;
GANGARAY DANCE COMPANY: *AGORA* -**Egyazon, mindannyiunk által jól ismert világhoz szól(nak) hozzá.**

Szerencsére nem kell hajánál fogva előrangot keresnünk, amikor egyetlen írásban adunk számot Pataky Klára és Hámor József legújabb koreográfiájáról. Túl azon, hogy mindketten egy javarészt méltatlanul parkoló pályára sodródott koreográfusi generáció képviselői, darabjaik a szó hétköznapi értelmében is táncos előadások. A táncszcénának olyan, hazánkban egyre ritkább tagjai, akik jól felismerhető stílusjegyeikkel, táncközpontú darabjaikkal alternatívái voltak és lehetnének például a kortárs balettnek azok számára, akik igénylik és szeretik azt a fajta mozgásminőséget és táncesztétikumot, amely (megannyi lényeges különbség ellenére) mindkettőnek sajátja. Ezek mellett mindkét társulatnál érződik a tudatos és folyamatos társulatépítés, már amennyire ezt a független táncszcénában a külső körülmények engedik.

"E másolat az eredetivel mindenképpen megegyezik"

2020.03.09.

Agora / Fotók: Jókúti György

Hámor József koreográfiái – immár majdnem két évtizede – Pataky Klárához hasonlóan szintén a láthatatlan láthatóvá tételét célozzák, és teszik ezt pusztán táncmozdulatokon keresztül. Mindez önmagában sem nem érdem, sem nem hiányosság, de tény, hogy egyre ritkább a hazai kortárstáncban. Hámor Józsefnél ráadásul ebbe a bizonyos láthatatlanba nem csupán beletartozik, hanem egyenesen annak alapja a transzcendencia, amit most az egyszerűség kedvéért nevezünk istennek – legyen az az egyes embereket egyenként megváltani képes belső békesség, az őket közösséggé formáló eredendő kapcsolódás vagy az, aki-ami rajtunk túl és bennünk magunkban, mindezekre biztosítékot adhat. Ez a fajta hit – legalábbis arcpírtó pátosz, cukormázos giccs és érzelgősség nélkül – végképp ritka vendég a színpadokon. Mindez azonban együtt sem érdem, legfeljebb különlegesség – ahogy Hámor Józsefnek is voltak jobb és kevésbé sikerült darabjai.

2020.03.03.

"A megvalósítás az érzelmi világgal mindenben megegyezik!"

Agora / Fotók: Jókúti György

A koreográfus „monomániájának” legfrissebb hozadéka egy elemeiben is jelentékeny, elevenen lüktető, magával ragadó és folyamatosan magához is láncoló előadás. Ebben ugyanakkora szerepe van a zenének, mint magának a táncnak. Hámor József zenéje (aki időközben a szcéna egyik legjobb zeneszerzője és zenei szerkesztője lett) miközben önmagában is érvényes és teljes műalkotás, szervesen kapcsolódik a darab dramaturgiájához. Nem pusztán a „talpalávalót” adja akusztikus atmoszférával, hangulatokkal, hangokkal, csendekkel, dallamokkal és dinamikával, de egyben jelentésképző erő. Az egyik jelenetben például egy kirobbanó lendületű mozgássor végén a táncosok szinte leállnak, a zene azonban egy ideig tovább dübög, majd előbb a szólóhangszer csendesedik, később a dübörgés is apadni kezd, ami nemcsak a színpadi alakok lelki pőreségét teszi még inkább megejtővé, de ezáltal a zenéhez való viszonyukat is elemeli. A zene ezen a ponton egyszerre lepleződik le valamiféle kérlelhetetlen külső-belső ösztökeként és megértő elfogadásként, anélkül, hogy bármilyen konkrét olvasatot erőltetne ránk.

2020.03.09.

"A válaszokat az érzelmiel mikorokban megegyezik"

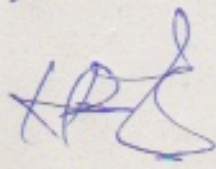

Agora / Fotók: Jókúti György

A koreográfus színpadán egy olyan fortyogva pulzáló lélekközösség rajzolódik ki, amelynek tagjai – noha egyénekként meg kell vívniuk önmagukkal és a környezetükkel az összetartozásért a harcot – tényleges találkozásuk nélkül is egy vérből valók; és ez a vér az embervér. Mindez az előadáson nem harcban, hanem folyamatos keresésben nyilvánul meg. A zárójelenet poétikus gesztusa jelzi, hogy amit keresnek, soha nem veszett el, de azt is sejteni engedi, hogy a keresés sosem érhet véget.

Az egyként kvalitásos táncosnők erővel telt kirobbanások és lírai, mégis súlyos elcsendesedések finom szövetén keresztül mutatják fel mind a sokféleséget, mind az egyének fölötti közösség belső dinamikáját. A tomboló tesztoszteron és a nőiség egyszerre és szuggesztív módon jelenik meg a színpadon, egy férfiak nélkül is egész, hiányuk miatt azonban óhatatlanul is félrebillent világot teremtve. Míg ezt a világot Hámor József meleg, zömmel oldalról érkező, érzékeny fényei elemelik a mindennapoktól, maga a koreográfia és a táncosok egy pillanatra sem engedik elszállni a felnőtt mesék babarózsaszín birodalmába.

2020. 03. 09.

"A világokat az erelebről mikelyben meggyógyít"

Agora / Fotók: Jókúti György

Az *Agora* „hívők” és „hitüket veszítettek” számára is ad kapcsolódási lehetőséget, felmutatva, hogy e kettő valójában egyetlen út. A Gangaray bemutatója tehát nem a félkészén kapott, instant remény, hanem a megküzdött hit színháza.

Mostanra az is kiderült, hogy nem igazolódott be azok félelme, akik attól tartottunk, hogy a Nemzeti Táncszínház új épületébe csak a táncszcéna egy jól körülírható, szűk keresztmetszete juthat majd be. A kortárs balettől és a néptáncból kezdve a kortárstánc fiatal alkotóiig széles a paletta, akik, ha gyakran többet nem is, de legalább megmutatkozási lehetőséget kapnak benne. Ez pedig élethálál kérdés a bemutatkozási és súlyos továbbjátszási problémákkal küzdő független társulatok számára, különösképpen annak az alkotói generációnak, amelyet Pataky Klára és Hámor József is képvisel.

Kis esti vakság (Pataky Klári Társulat)

Táncolják: Bujdosó Anna, Bot Ádám, Lukács Levente, Rácz Réka, Temesvári Zsófia.

Fényterv: Vajda Máté. Koreográfia: Pataky Klári. Zenei munkatárs: Gergely Attila és Hámor József.

Nemzeti Táncszínház, 2020. január 30.

Agora (Gangaray Dance Company)

Előadók: Bali Boglárka, Baumgartner Krisztina, Gaál Júlia, Maday Tímea Kinga, Mangi Kornélia, Nyeste Adrienn (KET).

Zene: Hámor József (Gangaray Experimental Music). Fény: Hámor József.

Jelmez: Maday Tímea Kinga. Koreográfus: Hámor József.

Nemzeti Táncszínház, 2020. február 7.

Ha valaki az esetből valakiben megcáfol...

2020.03.09.